

Ս Ի Մ Է Ո Ն Ի Ա Ն Հ Ա Ի Ա Տ Ք Ո Վ

Ինչպէս Սիմէոն ծերունին, որ հաւատով մը անբեկ,
Խնդրեց քեզմէ մնալ ողջ մինչեւ տեսնէ Միածինն,
Այնպէս ես ալ այս առտու, լեցուած անմեղ, անաղօս
Յիշատակովն մեծ սուրբին, Քեզմէ խնդրանք մը ունիմ:

Քսաներորդ դարը արդէն կը մօտենայ վախճանին,
Հազարամեակը երկրորդ՝ լոյս Յննդեան մեր Փրկչին
Կը մօտենայ. ո՛վ Աստուած, այդ օրուան ողջ պահէ զիս,
Այդ օրն ըլլայ իրաւամբ է՛ն ուրախ օրը կեանքիս:

Գիտեմ, սուրբ չեմ անոր պէս, չկարենամ ալ ըլլալ,
Ու թէ աղօթքն արդարին լոկ կը հասնի ականջիդ,
Ժամանակը փոխուած է ու պայմաններն այսօրուան
Չեն արտօնէր մեզ դիւրաւ մեր մեղքերէն մերկանալ:

Բարիքներէն կեանքին հոծ՝ միշտ փչով եմ գոհացած,
Շուայտութեամբ ապրողին երբեք ես չեմ երանած,
Համոզուած եմ լանգի թէ Քեզմէ շնորհ մը յետին
Շատ աւելի կը կռէ իմ սին փառքերն աշխարհին:

Իսկ կարգադրած ես եթէ զիս շուտ կանչել Քեզի մօտ.
Ու տալ առիթն անոգիս ներկայութեանն Միածնիդ
Յիշատակել օրն այդ մեծ, ես՝ անվեհեր ու սրտոս,
«Մնա՛մ բարով»ը կ'ըսեմ սա ստեղծած փուն աշխարհիդ:

2.2.1986

Գ. ՀԱՐՏԱՐ